

præsenterer

LYSTSPILLET

DEN OPVAKTE JOMFRU

Instruktion: Alice O'Fredericks
og Lau Lauritzen

Manuskript: Poul Henningsen

Efter idé: Peter Lind

Musik: Sven Gyldmark

Fotografi: Rudolf Frederiksen

Tone: Bent Høyer

Dekorationer: Poul Henningsen

I HOVEDROLLERNE:

Anna	Marguerite Viby
Professor Stenhammer	Helge Kjærulff-Schmidt
Frk. Grøndal	Lisbeth Movin
Journalisten	Kjeld Jacobsen
Pressefotografen	Kjeld Petersen
Professor A. P. Jørgensen	Sigurd Langberg
Chefredaktøren	Elith Pio
Redaktionssekretæren	Knud Schrøder
En husbestyrerinde	Minna Jørgensen
Abbeden	Ib Schönberg

ENERET: A/S ASA FILMUDLEJNING

**DEN
OPVAKTE
JOMERU**

En stormnat i 1520 forliste to mennesker og blev kastet ind paa en øde strand. Han var en ærværdig abbed, som for sine synders skyld blev forvist til et kald paa Færøerne. Jomfru Anna var paa vej mod Bergen for at forenes med sin Ebenezer mod sin faders vilje. Mens de uden større haab om frelse drøftede, hvem der skulle gaa ud og søge mennesker, blev de begravet under et sneskred, og aarhundreder gik hen over dem.

Saa en dag staar en videnskabsmand med sin kvindelige sekretær paa toppen af en bræ. Paa stedet er fundet et gammelt sølvspænde med inskriptionen „Kærligheden overvinder døden“, og det sætter hans fantasi i bevægelse. Han finder de to indefrosne i isen og skærer en vældig blok ud, som han lader transportere til sit laboratorium.

Under kontrol af en kollega tøer han abbeden og pigen op og vækker dem til live. Men det første den lille Anna Petersdatter gør, da hun vaagner efter 430 aars søvn, er at kaste sig om halsen paa professor Steenhammer. Hun tror at genfinde sin elskede, som hun rejste saa langt og farefuldt for at møde. Denne besynderlige genkendelsesscene

faar kontrollanten, professor Jørgensen, til at fatte mistanke om, at hele optøningen er arrangeret. Et par pressefolk, som har faaet nys om sagen, arbejder paa samme linje. Men da to sensationer er bedre end en, vil de først bringe historien med billeder af de to genopvakte og bagefter afsløre bedrageriet med nye kæmpeoverskrifter.

Steenhammer bringer abbeden og Anna ud paa sit landsted. Journalisten og pressefotografen indlogerer sig paa nærmeste kro for at samle materiale. For Steenhammer er sagen kun videnskab, og naar han ængstes for at sige abbeden og Anna den fantastiske sandhed, er det, for at choket ikke skal gribe forstyrrende ind i hans undersøgelser. Hans sekretær er bange for noget helt andet, for det er lige meget, hvor tit Anna faar at vide, at hun har været indefrosset i 430 aar, saa rokker det ikke hendes kærlighed til Steenhammer og hendes tro paa, at hun har genfundet sin elskede. Med middelalderens tryllemidler søger hun og abbeden at vende hans hu til hende, men ingenting nytter.

Derimod er der en anden som taber hjertet til Anna. Journalisten

opdager, at hun taler sandhed, og hun vækker saa stærke følelser hos ham, at han lover at hjælpe hende. Da hun kommer til kroen, er han netop gaaet paa bladet for at nægte at være med til at bringe hendes skæbne frem i offentlighedens søgelys. Han frygter, at hun, som er fremmed for nutidens indstilling, ikke vil klare at være centrum i en verdenssensation. Fotografen benytter lejligheden til at føre sagen videre for egen regning og lokker hende til at lade dragt og haar falde og blive en moderne pige. Kun derved kan hun vinde sin professor, forklarer han, for derved kan han faa nye sensationsbilleder til verdenspressen.

Men mødet mellem Anna som moderne ung kvinde og hendes elskede Steenhammer ender blindt. Han blir kun forbitret over hendes forvandling, og hun flygter fra ham og opgiver alt haab om, at han elsker hende.

Journalisten har ikke formaaet at hindre, at sensationen kommer, og kort efter skydes professor Jørgensens artikel af, om at det hele er svin-del. Professor Steenhammer staar alene uden de to mennesker, han fandt i isen, og uden noget bevis. Anna vil ikke se ham mere, men hjælper ham for sidste gang ved at skaffe bevis for, at fundet var ægte. Saa maa han være lykkelig. Hans videnskab er jo alt for ham, og hun beslutter at forlade denne fjendtlige og fremmede tidsalder.

Sekretæren tror og haaber det samme — at den reddede videnskabelige ære vil faa Steenhammer til at glemme Anna. Det er hendes chance, for hun elsker ham. Men da hun stiller glædestraalende med beviset, er det ham inderligt ligegyldigt. Der er kun een, der gælder noget for ham, og trods nærsynethed og upraktiskhed lykkes det ham at genfinde sin Anna i sidste sekund. Det gamle spændes ord var sandhed. Kærligheden overvinder alt.

